

Anders Borg behöver opposition

Sundsvalls Tidning den 13 januari 2012

Någon gång runt 2005 började jag få regelbunden e-post från en moderat ekonom, som av någon anledning ville delge mig sin syn på det makroekonomiska läget. Jag anade att det rörde sig om massutskick till en stor skara svenska nationalekonomer, men breven kom regelbundet och innehöll oftast intressanta och genomarbetade analyser. De slängdes aldrig utan åtminstone en snabb titt på innehållet.

Våren 2006 hörsammade jag en inbjudan i ett av breven, och besökte ett seminarium om Moderaternas ekonomiska politik. Jag höll inte med om allt som sades, men blev överraskad av den höga nivån på diskussionen. Moderaternas ekonomiseminarium brukade vara ett ganska ytligt klagande över Sveriges höga skattetryck, men detta var något annat.

Moderaten var såklart Anders Borg. Hans arbete gav frukt. Det lönar sig uppenbarligen att tänka fritt, analytiskt och att sätta sin egen agenda för vilka reformer som bör genomföras. Två valsegrar senare har Sverige fortfarande något så sällsynt som en populär finansminister, och bristen på opposition mot Borg är slående. Det gäller även i media: Den senaste tiden har det publicerats artiklar som mer påminner om idolporträtt än om kritisk ekonomijournalistik.

För tydlighets skull: Anders Borg är utan tvekan en mycket duktig finansminister. Men det finns anledning att fundera kring vad bristen på opposition innebär på längre sikt. Den som inte får kritik och motargument riskerar tappa skärpa. Den senaste budgetpropositionen var utan tvekan alliansens skralaste, med en samhällsekonomiskt sett mycket svårmotiverad momssänkning för restauranger som enda större reform. Börjar det möjligen bli tomt i alliansens idéskaffereri?

Det förefaller osannolikt att det dyker upp en motvikt till Anders Borg inom regeringen. Borgerliga politiker har knappast något att vinna på att kritisera ett av regeringens starkaste kort. Desto konstigare är att oppositionen inte förmått presentera en självständig ekonomisk analys. De tycks snarare spela helt på regeringens planhalva när det gäller exempelvis överskottsmålet och regeringens (läs: Finansdepartementets) bedömning av det så kallade reformutrymmet, som avgör vilka utgiftsökningar vi kan tillåta.

Än så länge går det bra för Sverige. Men till stor del skördar vi idag frukterna av tidigare genomförda reformer. Ska det gå bra även i framtiden, måste vi idag lägga grunden för framtidens framgångar. Dessutom lär Anders Borg inte sitta för evigt.

I något oppositionsparti borde det finnas en hungrig, driven och analytisk ekonom som längtar efter att få delge omgivningen sin syn på det ekonomiska läget och vad Sverige borde göra för att stå väl rustat inför framtiden. Jag väntar spánt!

Andreas Bergh